

ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Χριστέ, πού μου άνησε ή καρδιά κάτω άπ' τόν ίσκιό τό φαιό
του Λόγου σου—άγθος σιωπηλό, τής εύλογίας σου πλάσμα—
και μέσ στη φύχτα σου χολή κι άξος ρουφούσα τό θεό,
μ' έπεικεία δέξου το, παλιό τάμα, τó νέο μου άσμα.

Άξίωσε τó δοϋλο σου γά σ' άντικρύσει στη ματιά,
μέ του οίχτου ώχρά τά δάχτυλα γ' άγγίξει την πληγή σου,
λευτερωμένο άπ' τή βαθειά του μυστηρίου σου γητεία
νά γδύσει σε άπ' τó ένδυμα τής φωτεινής σιγής σου.

Χριστέ, τά πόδια άνάπαψε τά ματωμένα, πού γυμνά
άπό τ' άγκάθια πλήγιασαν κι άπ' τίς πορείες των χρόνων
στερνή φορά χαμήλωσε τά μάτια σου γλυκά, σεμνά
πρός τούς άπλους ανθρώπους σου, τούς έραστές των πάνων.

Κάθησε στής ύπομονής τó παγερό, σκληρό σκαμνί,
βγάλε άπ' την κόμη την ξαυθή τó φωτεινό στεφάνι,
μέτρα τά δάκρυα πουμασες μέσα στοϋ έλέους σου τó σταμνί
άπ' τούς πτωχούς τῷ πνεύματι πού φίλησεν ή πλάγη.

Άσε και σϋ τά δάκρυα σου, μιá και δέν ξέρεις νά άργιστείς,
μακριά άπ' τó μάταιο θάμπωμα του πρωτινού σου δνειρου
κι ώς σοϋ ταιριάζει ταπεινός, μπρός στο κατωφλι τής κλειστής
θύρας, τó κώνειογ τώρα πίες του πάθου σου του στείρου.

Ή Βασιλεία των Ούρανών πλημύρισε άποπνιχτικά
άπ' των θλιμένων κι άβρωστων πιστών σου τά δσα ποιήματα
κι οϋτε μιá θέση άπόμεινε πλάι τους γά μείνεις, γεκρικά
γ' άνθίζεις άγριολούδα στών θλίψεων τά συντρίμματα.

Και σ' έξορίσαν' σούπρεπε νά γίνει δέ μπορούσε άλλιώς,
τό αίμα ρουμπίνι φώτισε τή σκιά του άξιου σου θρόνου
τής έποχής σου σ' έκλεισε και σένα δ σιδερένιος κλοιός
χ' είταν τó πνεύμα σου παιδί του Τόπου και του Χρόνου.